

мѣрваше Яковъ, и като мотреше брата си, който бѣше като него сынъ на Рахелъ, потекохъ му слъзы отъ очитъ, а той ся обърна.

На другия день, Јосифъ порѣча на надзирателя си да имъ даде жито, но му каза още да скрие въ вретѣщето на Веніамина юднѣ хубавѣ златнѣ чашѣ, отъ коѣто той самъ пиеше.

Когато ся поотдалѣчихъ малко Яковитѣ сынове, надзирательтъ ги стигна и имъ рече: „Вый сте крадци и лоши хора: Господарѣтъ ми вы приѣмна въ кѣщѣтъ си, и за награда выи му откраднахте златнѣ чашѣ.“

Тѣ сички отговорихъ:

„Ный не сме никѣкъ сторили туй лошо дѣло; и ако найдете чашѣтъ между насъ, ный ся съгласуваме да бѣдемъ робѣ на господара ви.“ Тѣ тогава испразднихъ вретѣщата си, и чашата ся намѣри въ вретѣщето на Веніамина. Тѣ ся върнахъ при Јосифа, който имъ рече: „Не е никѣкъ праведно да теглѣтъ неповиннитѣ за повинныя: идете при баща си, а крадецѣтъ ще ми бѣде робъ.“ Јуда, като ся хвърли прѣдъ Јосифовитѣ крака, му каза: „Господарю, не ся сърдете, моля ви, позволете на мѣсто Веніамина да ви бѣдѣ азъ робъ, защото баща ми като види, че ся върщаме безъ него, ще умрѣ отъ жалъ.“ Јосифъ като неможе вече да си задържи слъзитѣ, заповѣда секой да излѣзне, и каза на братіята си: „азъ съмъ вашійтъ братъ Јосифъ, когото выи продадохте; но азъ вы опрощавамъ, небойте ся, Богъ тѣи поиска та да мога да ви дамъ хлѣбъ.“

Между туй Фараонъ, като ся научи, че Јосифъ бѣше намѣрилъ братіята си, остана много благодаренъ, и му каза: Земете каруцы и проводете та доведете